

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **A. E. A.**, narozený X
státní příslušnost Y
trvale bytem Z,
toho času bytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis
u Blatna

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2021, č. j. KRPE-38549-24/ČJ-2021-170022, ve věci zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění žalovaná stanovila na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k němuž došlo 26. 5. 2021 v 21.55 hodin.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) – žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, její rozhodnutí je v rozporu s předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu; žalovaná si neopatřila dostatek podkladů pro své rozhodnutí, nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí.
3. Žalobce vytýkal žalované, že se nedostatečně zabývala otázkou systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, když svůj závěr v tomto směru založila pouze na skutečnostech obecného charakteru. Žalobce rozporoval možnost předání do Rumunska, neboť situace a stav azylové procedury v Rumunsku vzbuzují pochybnosti, zda žalobce nebude v důsledku realizace předání vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení. V současné době není zřejmé, do jaké míry jsou rumunské státní orgány schopny žádost o azyl řádně posoudit. Žalobce poukázal na nevyhovující materiální podmínky v rumunských uprchlických zařízeních. Tyto domněnky ilustroval tvrzeními a citacemi převzatými ze zpráv organizace ECRE – Asylum Information Database k Rumunsku za rok 2018 a 2019 a zpráv US Department of State ke stavu lidských práv v Rumunsku za rok 2017 a 2019.
4. Žalobce namítal dále porušení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná nedostatečně posoudila existenci vážného nebezpečí útěku. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, v jakém konkrétním jednání žalobce spatřuje žalovaná nebezpečí útěku, které je jednou z hlavních podmínek zakládajících nemožnost uložení některého z mírnějších opatření.
5. Žalovaný se dostatečně nevypořádal ani s možností uložení některého z mírnějších opatření – zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců
6. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně k aktuálnímu stavu řízení sdělila, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, oznámilo dne 15. 6. 2021, že Rumunsko potvrdilo odpovědnost za azylové řízení žalobce a souhlasí s jeho převzetím.
8. K samotnému obsahu žaloby žalovaná poukázala na šablonovitost argumentace a na to, že některé – i zvýrazněné – pasáže jsou na případ žalobce zcela nepřiléhavé (např. pasáže týkající se nezletilců). Obecná žalobní argumentace není způsobilá rozporovat zákonný postup žalované. Žalovaná v řízení zkoumala možnost předání žalobce do Rumunska

z hlediska systémových nedostatků tamního azylového systému i realizovatelnosti předání. Zabývala se i posouzením vážného nebezpečí útěku žalobce. Žalovaná doplnila, že od března 2021 do současnosti probíhají letecké transfery do Rumunska vojenskými speciály, fungují i pravidelné komerční lety a prostupné jsou i pozemní trasy. Rumunsko standardně uznává odpovědnost za azylová řízení u žadatelů, kteří v Rumunsku podali žádost.

9. Žalovaná závěrem navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť to účastníci nenavrhli a soud to nepovažoval za nezbytné.
11. Žaloba není důvodná.
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření proti zajištění za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání (...) podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“
13. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li předání cizince (...) uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“
14. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
15. Ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že jako zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území uložit buď (i) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam a oznamovat jeho změny, (ii) povinnost složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, přičemž peněžní prostředky může za cizince složit i jiná osoba, (iii) povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době, a konečně (iv) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
16. Z předloženého správního spisu plyne, že dne 26. 5. 2021 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou na adrese X. Bylo zjištěno, že žalobce tentýž den vstoupil na území České republiky bez platného cestovního dokladu. Žalobce uvedl identitu jako shora a uvedl dále, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Do České republiky přicestoval na podvozku kamionu. Žalobce k prokázání své totožnosti předložil dokument vydaný

Ministerstvem vnitra Rumunska, č. X, z něhož vyplývala žalobcem udaná identita. Prověrkou v evidencích žalované bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje oprávněním k pobytu na území České republiky. Žalovaná tedy učinila závěr, že žalobce vstoupil a pobývá na území České republiky neoprávněně.

17. Žalobce v podání vysvětlení správnímu orgánu, které bylo provedeno za přítomnosti tlumočníka z jazyka arabského, uvedl okolnosti svého příjezdu a pobytu na území Evropské unie. Uvedl, že je státním příslušníkem X. Od roku 2011 do roku 2020 pracoval ve Španělsku na základě dlouhodobého pracovního víza. Protože tam neplatil daně, bylo mu uloženo vyhoštění na tři roky a musel Španělsko opustit a vrátil se do X. Proto je veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec. X znovu opustil z důvodu záměru pracovat v Evropě, konkrétně v Itálii. Nejprve cestoval letecky do Turecka na turecké vízum, zde byl 3 měsíce, následně cestoval autem do Řecka, pěšky do Albánie, autobusem přes Černou Horu do Bosny, Srbska a pěšky do Rumunska, kde byl zadržen policií. Následně pobýval v záchytném táboře v Temešváru, zde podal žádost o azyl. Když se dozvěděl, že azyl v Rumunsku nedostane, opustil Rumunsko na podvozku kamionu, jel přes Maďarsko, Slovensko a Rakousko až do České republiky. Protože neměl žádné peníze, rozhodl se, že půjde na policii. Během cesty zaplatil převaděčům asi 20 tis. eur. Tyto peníze i další cestovní výdaje hradil ze svých prostředků, případně z toho, co mu poslala rodina. V České republice nechce zůstat, pouze jí projížděl na cestě do Itálie. Žádné důvody, které by mu bránily v návratu do Rumunska, žalobce neuvedl. V případě propuštění by pokračoval v cestě do Itálie, kde má dva bratrance. Ti by jej u sebe ubytovali a pomohli mu i finančně. V České republice nemá žádné zázemí ani vazby. Disponoval prostředky ve výši v přepočtu kolem 500 Kč. Rodina žalobce by mu další peníze mohla poslat, ale jelikož nedisponuje cestovním pasem, nemohl by si je vybrat. Nezná nikoho, kdo legálně pobývá na území České republiky a mohl by mu půjčit peníze, ubytovat jej nebo za něj složit záruku.
18. Žalovaná dne 27. 5. 2021 vydal rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání na dobu 30 dní. Protože proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení a rozhodnutí je pravomocné jeho převzetím, napadl jej žalobce nyní posuzovanou žalobou.
19. Krajskému soudu je z úřední činnosti (řízení ve věci sp. zn. 66 A 2/2021) známo, že v období březen až prosinec 2020 bylo v 92 případech plánováno předání do odpovědných členských států, avšak z důvodu epidemiologické situace kolem onemocnění covid-19 a měnících se podmínek pro realizaci transferů byla předání zmařena. V roce 2021 bylo takto zmařeno 30 předání. Jak u předání plánovaných v r. 2020, tak v r. 2021, se však Česká republika stále pohybuje ve lhůtách v souladu s nařízením Dublin III.
20. Krajský soud předně konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával napadené rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Žalovaná v žalobou napadených rozhodnutích o zajištění přezkoumatelným způsobem zdůvodnila naplnění výše citovaných podmínek stanovených v § 129 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Zabývala se podrobně tím, zda v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se s posouzením této otázky tak, jak jej učinila žalovaná, ztotožňuje. Žalobce vstoupil a pobýval na území Evropské unie i České republiky neoprávněně; žalobce bude předán do

státu přímo nesousedícího s Českou republikou a nemůže do tohoto státu oprávněně samostatně cestovat (nemá platný cestovní doklad); nemůže uvést adresu místa pobytu na území České republiky. Žalobce tak naplnil hned několik skutkových podstat zakládajících předpoklad vážného nebezpečí útěku. Žalobce po své azylové žádosti v Rumunsku svévolně zemi opustil a pohyboval se po několika dalších zemích Evropy, přičemž buď nevyčkal výsledku tohoto řízení, anebo – jak sám s určitou nejistotou tvrdil – jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo vyhověno. Dle žalobceva vlastního vyjádření ani jeho samotná žádost o azyl nebyla míněna vážně, nýbrž jen jako prostředek, jak získat volný pohyb. Lze tak učinit závěr, že žalobce pouze zneužívá instituty azylového práva k legalizaci vlastního pobytu v zemích EU. Česká republika není jeho cílovou zemí, nemá zde zázemí a ani prostředky na zajištění obživy a nelze tak předpokládat, že by zde v případě propuštění dobrovolně setrval, což ostatně sám vyloučil. Vážné nebezpečí útěku je tak v případě žalobce nepochybně dáno, jak správně uzavřela žalovaná.

22. Žalovaná se dále přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou, zda by v případě žalobce nepostačilo uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že nikoli. Krajský soud k tomu konstatuje, že žalobce v průběhu podání vysvětlení uvedl, že v České republice nemá zázemí, rodinu, nezná zde nikoho, kdo by mu poskytl ubytování nebo prostředky pro obživu, přičemž sám potřebnými prostředky nedisponuje, ani nezná nikoho, kdo by za něj složil finanční záruku. Vzhledem ke svému statu si zde žalobce ani nemůže legálně opatřit zaměstnání, ani čerpat dávky systému státní sociální podpory. Jeho rodina v Maroku by mu sice mohla poslat finanční prostředky, avšak žalobce nedisponuje cestovním nebo jiným dokladem k tomu, aby prostředky mohl sám legálně inkasovat. Žalovaná proto správně došla k závěru, že žalobce není vzhledem ke své situaci schopen splnit případné povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a nepřichází v úvahu ani složení finanční záruky. Žádným mírnějším opatřením než zajištěním by tedy nebylo možné zajistit účel předání.
23. Žalobce dále namítal, že se žalovaná dostatečně nezabývala otázkou systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku. Tato námitka není důvodná. Zatímco žalobce vytýkal žalované, že se otázkou systémových nedostatků zabývala pouze v obecné rovině, krajský soud musí konstatovat, že je to naopak žalobce, kdo svou žalobní argumentaci v tomto bodě založil na skutečnostech toliko obecného charakteru, cituje z různých zpráv, vesměs ne zcela aktuálních; neuvádí však, z čeho dovozuje, že by popisované skutečnosti měly mít jakoukoli souvislost s jeho případem a situací. Nelze přehlédnout, že žalobce ve správním řízení žádné námitky v tomto směru neuplatňoval, přitom z jeho výpovědi vyplynulo, že přinejmenším po nějakou dobu konzumoval dobrodiní rumunského azylového systému, účastnil se úkonů azylového řízení a pobýval v azylovém zařízení. Krajský soud v žalobních tvrzeních neshledává nic, co by zakládalo (alespoň hrozící) zásah do žalobcových práv. Žalobce tak v tomto směru neunesl břemeno tvrzení, tím méně pak břemeno důkazní. Lze přisvědčit žalované, že některá žalobní tvrzení jsou zjevně nepřiléhavá k případu žalobce – žalobce příkladmo tvrdí – a dokonce zdůrazňuje – skutečnosti týkající se situace nezletilých cizinců, ač sám nezletilým cizincem rozhodně není. Protože žalobce ve správním řízení nevznnesl žádné námitky k rumunskému azylovému systému, stěží lze žalované vytýkat, že se s otázkou případných systémových nedostatků azylového systému vypořádala pouze v rovině skutečností obecně či úředně známých skutečností, když uvedla, že Rumunsko je členem Evropské unie, státní moc zde

dodržuje právní předpisy a lidská práva a stát je schopen zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů; země ratifikovala a dodržuje všechny mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám dohlížejícím na dodržování těchto práv.

24. Krajský soud v této souvislosti podotýká, odkazuje přitom na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2019, č. j. 41 A 4/2019-33, aprobované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 – 30, že žalovaná napadeným rozhodnutím nerozhodovala o předání žalobce do Rumunska, ale pouze o jeho zajištění za účelem předání; jejím úkolem bylo tedy pouze předběžně zkoumat, zda je takové předání vůbec možné a zda není *a priori* vyloučeno. To žalovaná zkoumala a učinila správný závěr, že *a priori* předání do Rumunska vyloučeno není. Žalovaná v této otázce zjistila skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a v duchu konstrukce, že v řízení o zajištění cizince za účelem předání je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (§ 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) – nejedná se tedy o rozhodnutí, kterému by předcházelo tradiční správní řízení, v němž by správní orgán zjišťoval skutkový stav v souladu s požadavky stanovenými ve správním řádu. Podrobnější zjišťování situace v Rumunsku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přináleží Ministerstvu vnitra, které je následně oprávněno rozhodnout o tom, zda k předání dojde, či nikoliv.
25. Krajský soud připomíná také závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150, z nichž plyne, že smyslem řízení o zajištění cizince není s konečnou platností posoudit otázku, zda má cizinec nuceně vycestovat z území České republiky, ale pouze vytvořit podmínky pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Mimo to správní orgán rozhoduje o zajištění cizince pod velkým časovým tlakem; proto má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V posuzovaném případě žádné takové překážky žalovanému známy nebyly.
26. Námitky žalobce, že se žalovaná dostatečně nezabývala otázkou vážného nebezpečí útěku, možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a systémovými nedostatky azylového systému v Rumunsku, nejsou důvodné – žalovaná se s těmito otázkami zabývala konkrétně, relevantně a dostatečně individualizovaným způsobem a své závěry přezkoumatelným způsobem zachytila v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
27. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je v otázce splnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce plně přezkoumatelné a také správné. Stejně tak krajský soud shledává i důvodnost aplikace institutu zajištění jako nejprísnejšího prostředku pro dosažení účelu předání do jiného členského státu Evropské unie. K zajištění žalobce tak došlo ze zákonných důvodů a realizace účelu zajištění není vyloučena. Krajský soud připomíná, že pokud se následně objeví okolnosti případně vylučující některou z podmínek zajištění, má žalobce možnost podat žádost o propuštění ze zařízení, o čemž byl ostatně žalobce poučen přímo v rozhodnutí o zajištění.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V souladu s § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), má účastník řízení právo namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Z obdobných důvodů je vyloučena i jiná osoba, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci soudu (dále jen „soudní osoba“). Námitka musí být zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Rozhodování věci vyloučeným soudcem v prvním stupni je kasačním důvodem.

Pardubice 14. července 2021

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
samosoudce